

at tilladelse kun kan forventes, hvis det pågældende lægemiddel ikke kan erstattes af et her i landet tilgængeligt præparat, og såfremt der i øvrigt foreligger behandlingsmæssige grunde til at vælge et lægemiddel, der ikke er markedsført her i landet.

Bestemmelsen er en videreførelse af den tidligere bestemmelse i apotekerlovens § 72, stk. 3. Den er hovedsagelig begrundet i hensynet til, at en patient skal kunne fortsætte en påbegyndt behandling med et lægemiddel, der ikke er givet markedsføringstilladelse til her i landet.

Det kan f.eks. være en patient, som har deltaget i et klinisk forsøg på et sygehus, og hvor det er ønskværdigt at fortsætte behandlingen med præparatet, efter at patientens deltagelse i forsøget er afsluttet. Der kan være tale om tilfælde, hvor en patient har påbegyndt en behandling i udlandet med et præparat, der er tilgængeligt i det pågældende land, men ikke i Danmark. Og det kan være tilfælde, hvor patienten har pådraget sig en sygdom, som ikke kan behandles med et her i landet tilgængeligt lægemiddel.

I det konkrete tilfælde er der tale om et lægemiddel, som har været afprøvet i Danmark, og som er markedsført i flere lande, deriblandt Sverige. Lægemidlet er et medicinsk alternativ til kirurgisk behandling af uønsket graviditet. Det indeholder mifepriston, som er et antiprogesteron. Fordelen ved at bruge lægemidlet er, at underlivsbetændelser efter behandlingen er meget sjældne. Andre alvorlige bivirkninger ses ligeledes sjældent.

Lægemidlets virkemåde er velbeskrevet, og der findes ikke alternativer på det danske marked med samme virkningsmekanisme. Da lægemidlet er effektivt, og metoden har fordele i sammenligning med traditionelle abortindgreb, har Lægemiddelstyrelsen givet tilladelse til udlevering af lægemidlet til Kalundborg Sygehus og Amtssygehuset i Herlev.«

Jeg kan henholde mig til Lægemiddelstyrelsens udtalelse.

samling), forhandlingerne side 4495, lød således:

Til justitsministeren (13/2 98) af:

Frank Aaen (EL):

»Kan ministeren oplyse, hvad der taler for at konkludere, at »anklagemyndigheden har været og er imødekommende over for eventuelle anmeldelser mod sælgere og deres rådgivere« og vil ministeren i svaret inddrage, at Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet både på møder i statsadvokaturen og i pressen har udtalt, at der næppe kan gøres et strafferetligt ansvar gældende mod sælgere, samt at Statsadvokaturen ikke af egen drift har efterforsket med henblik på at rejse straffesager mod sælgere?»

Supplerende svar (15/5 98)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det fremgår af fremsendelsesskrivelsen af 10. februar 1998 af den fungerende rigsadvokats redegørelse, at »Anklagemyndigheden har været og er imødekommende over for evt. anmeldelser mod sælgere og deres rådgivere. Til dato har alene Enhedslisten indgivet anmeldelse.«

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra den fungerende rigsadvokat på selskabstømmerområdet, der har oplyst følgende:

»Anklagemyndighedens imødekommende holdning er ikke en konklusion, men en konstatering. Efter retsplejelovens § 742 modtager politiet anmeldelser, og behandlingen af en anmeldelse afhænger af, om der foreligger formodning om, at der er begået et strafbart forhold. Enhver anmeldelse er blevet modtaget og bliver modtaget. Med forbehold for, at udtalelserne fra Statsadvokaten for Økonomisk Kriminalitet er citeret korrekt, byggede vurderingen på erfaringer og viden på tidspunktet for udtalelserne.«

Der kan i øvrigt henvises til det talepapir, der dannede grundlag for besvarelsen af samrådspørgsmål B i Folketingets Skatteudvalg den 14. januar 1998 og til skatteministerens besvarelse af 3. marts 1998 af spørgsmål nr. S 1488 fra medlem af Folketinget Frank Aaen (EL). Det omhandlede talepapir er den 14. januar 1998 sendt til Folketingets Skatteudvalg.

Ad spm. nr. S 1481

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Frank Aaen stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1997-98 (1.